

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1067/2016
29.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужилаца малолетних К.О. и К.Р., које заступа законска заступница мајка К.Б., сви из Н.П., а чији је пуномоћник Ј.Р., адвокат у Н.П., против туженог К.С. из С.П., чији је пуномоћник Р.Г., адвокат у Н.П., ради одређивања доприноса за издржававање, одлучујући о ревизија туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 бр.555/15 од 16.12.2015. године, у седници одржаној 29.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 бр.555/15 од 16.12.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П2 бр.419/14 од 28.08.2015. године, обавезан је тужени да на име свог дела доприноса за издржававање малолетног К.О. плаћа месечни износ од 4%, а за малолетног К.Р. износ од 9% почев од 23.10.2014. године, као дана подношења тужбе, па до пресуђења, а од пресуђења малолетном К.О. износ од 15% а за малолетног К.Р. износ од 20% од укупне месечне зараде умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, сваког месеца до 15-ог за текући месец, обуставом ових износа и уплатом на руке законском заступнику, док за то постоји законски услови или се прилике не промене. Одбијен је захтев тужилаца преко досуђених износа а до тужбом тражених и то за 11% за период од 23.10.2014. године као дана поднете тужбе па до пресуђења, односно за 5% у односу на малолетног К.О. и 10% за малолетног К.Р. почев од дана пресуђења. Тужени је обавезан да тужиоцима на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 28.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 бр.555/15 од 16.12.2015. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена у побијаном усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а повреда поступка из тачке 12. ове законске одредбе на коју се указује у ревизији, не може бити ревизијски разлог сагласно члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужени и законски заступник тужилаца закључили су брак у С.П. ... године у ком браку је рођено двоје деце О.К. дана године и Р.К. дана године. Супружници су са децом живели у кући родитеља туженог у одвојеном домаћинству, а након несугласица између супружника, законски заступник тужилаца, њихова мајка је ... године напустила брачну заједницу заједно са тужиоцима од када живе у кући своје мајке и сноси трошкове комуналија, са мајком која живи у истој кући, а која је пензионер. Мајка тужилаца запослена је у О. ш. где месечно остварује зараду око 43.000,00 динара, док тужени остварује зараду у износу од 45.000,00 динара. Тужиоци нису корисници дечијег додатка, а тужени и законска заступница немају непокретности на свом имену. Деца похађају дечију установу П. где накнада за боравак месечно износи 8.000,00 динара. Малолетни Р. има астму због које болести је потребно обезбедити лекове, а остале потребе деце односе се на храну, одећу, обућу, трошкове грејања, као и куповину пелена за потребе малолетног Р.. Тужени доприноси издржавању деце од фактичког прекида заједнице са износом од по 5.000 динара за свако дете.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања судови су закључили да су укупне новчане месечне потребе тужилаца 10.000,00 динара, за О. који има четири године и 12.000,00 динара за Р. који има две године, па су применом материјалног права утврдили обавезу туженог да доприноси овом издржавању у износима и на начин ближе одређен изреком првостепене пресуде.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Наиме, имајући у виду критеријуме одређивања висине издржавања прописане чланом 160. Породичног закона, нижестепени судови су правилно сагледали потребе тужилаца, малолетне деце туженог, као поверилаца издржавања и могућности туженог, као дужника издржавања, те су правилно закључили да је тужени у могућности да доприноси њиховом издржавању досуђеним износима, који ће задовољити потребе тужилаца, а неће угрозити егзистенцију туженог који нема друге обавезе законског издржавања. За преостали износ од укупних потреба, обавеза стоји на мајци тужилаца, имајући у виду и да њено свакодневно старање и брига око деце такође представља посебан

вид њеног доприноса, због чега су неосновани наводи ревизије туженог да он више доприноси издржавању тужилаца од њихове мајке, законске заступнице.

Како се осталим наводима ревизије понављају жалбени разлози који су од стране другостепеног суда правилно оцењени применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић,с.р.**